

EL PAÍS VALENCIÀ DAVANT LA CADENA HUMANA CATALANA

Quan algun amic català em diu que la meua visió sobre la consciència nacional del País Valencià és en excés negativa i que hi ha valencians que parlen d'un viratge clar i decidit cap a la nostra "renacionalització", sempre els pregunte de quins valencians estem parlant, perquè tinc seriosos dubtes que la realitat siga tal com la pinten aqueixos valencians tan optimistes. Si atenyem, per exemple, al nombre que en va acudir a Vinaròs l'11 de setembre per unir-se a la cadena humana del Principat, no en sobrepassava ni de molt els 3.000.

En examinar aquells valencians que podríem reputar de nacionalistes "de fonament" o "de cor" –els que definiria com a idealistes–, podem comprovar que constitueixen una minoria ben minsa. Al seu costat estarien els que ho són per interessos no massa confessables i que estan entestats a voler fer creure als nostres germans del nord que els valencians anem camí d'una revifalla imparable. No vull, però, entrar en els motius pels quals s'encastellen a propagar aquesta fal·làcia.

Pel que fa a la resta de paisans del sud, n'hi ha els antinacionalistes i els "desnacionalitzats". No són els primers objecte d'aquest article, per tant, no argumentaré amb disquisicions sobre com podrien ser definits els diferents "-istes"; quant als segons, estan perillosament a prop de la ideologia de la indiferència, autèntica plaga actual amb cada cop més adeptes arreu del món i aplicable a múltiples àmbits.

Encara que les estadístiques solen produir-me borradures, hi ha xifres que no podem obviar, com ara els resultats de les eleccions polítiques estatals, autonòmiques i locals al País Valencià des de la reinstauració del parlamentarisme a la mort del dictador. Una primera constatació és que els meus conciutadans, que acostumen parlar en valencià –llevat

de les àrees urbanes més poblades– voten per majoria absoluta al PP. I, abans, al PSOE. És a dir, dos partits ben poc nacionalistes...

Al marge dels dos “colossos”, al principi hi havia algun partit que es decantà per un nacionalisme moderat, però que acabà desapareixent. N’hi ha un de més moderat encara que ha sortit no fa massa, però que ha d’assuaujar al màxim el seu discurs nacionalista perquè perdria votants o no en guanyaria.

Una tercera dada ben expressiva és que, després de la *Comunidad de Madrid*, la *Valenciana* aplega el conjunt poblacional més espanyolista i espanyolitzat de tota la Península Ibèrica.

Amb el que duc dit fins ací, la meua pretensió és, per una banda, assenyalar-los, als meus germans del nord –jo, valenciana “criada” a Barcelona– que “no és or tot el que lluu” al sud i, per l’altra, que se n’adonen de com estan les coses per ací baix, sobretot per l’actitud d’indiferència de molts compatriotes meus, entre d’altres, davant la cadena humana catalana. Hi ha els qui odien i els qui menyspreen. No són l’objecte de la meua anàlisi ací. Allò que em preocupa –i tinc interès a investigar– és el fet que el nombre d’indiferents és cada cop més gran i conseqüència del procés històric que ens ha tocat viure.

No es tracta d’una apreciació personal, ja que he procurat –abans i després de l’11 de setembre– inquirir entre els meus “compatricis” què pensaven de la cadena humana. I, a més a més, m’he posat en contacte amb corresponsals de confiança en aquelles comarques on jo no podia acudir per tal de tenir-ne una visió global real i objectiva.

Si algun mot pogués definir amb exactitud allò amb què m’he topat, aquest seria “silenci”. Amb tot, no totes les comarques han reaccionat igual. He de dir que, com més al nord, menys indiferents i més properes als postulats catalans. No hi ha, doncs, cap “frontera natural”

entre el nord i el sud de l'Ebre; en tot cas un riu perfectament navegable en un sentit i un altre.

Negar o oposar-se a aquesta realitat és com fer l'estruc, i no crec que siga la via adequada per a acabar amb el marasme dels valencians.